

царетъ ни. . . Да помниме едно : —
 За себе, азъ туй мога да го кажа —
 . . . Урокътъ, що отецъ Кубратъ откри
 съсъ пръчкитъ — не бѣ съсъ мисль вража.
 Но кой отъ насъ се съ него примири !
 Играхме се ! . . . За слава и богатство
 забравихме святъ бащински урокъ ;
 зачернихме рожденото си братство
 и завистьта издигнахме за Богъ.

Крумъ

То вашето . . . И азъ нали закони
 написалъ бѣхъ . . . Да туря всичко въ редъ.
 Уви ! Не би ! . . . Подъ наши небосклони
 закона е за всички ни проклетъ !

Борисъ

А има ли отъ вѣрата Христова
 по праведна . . . Но толкозъ крамоли
 извика тя, че намѣсто обнова —
 отрови грждъ, че още ме боли.

Мълчание.

Отецъ Паисий повдига глава. Разтърква очи и като се
 огледва наоколо, сѣкашъ досѣтилъ сѣнкитъ около си —
 сѣнкитъ изчезватъ. Пакъ погледва ржкописа и дълго не
 смена очи отъ него.

Явява се сѣнката на вдѣхновението — хубава млада
 жена, наметната въ бѣло. Приближава се до Паисия, по-
 галва главата му и проговаря :

— Повѣрвай ми . . . Азъ мога да предскажа
 голѣмъ успѣхъ на твоя трудъ великъ.
 Съсъ него ти поставяшъ вѣрна стража
 на минало, на вѣра и езикъ . . .
 Ще дойде день да стане той молитва.
 Ще обнови народнитъ гърди.
 На походи и въ часове на битва —
 героя ще въ душата възроди . . .